

[Gert Petersen]

måneder efter at indbyde de konservative til et forlig, som de så blev associeret til, det noksom bekendte augustforlig I. Så enkelt var det, så lidt rolle spillede det.

Nu tror jeg ikke, at der opstår tilsvarende situationer omkring os med den politik, som regeringen har lagt op til, men det var mere en slags trøstens ord til hr. Poul Schlüter og for den sags skyld også til centrumdemokraterne.

Jeg vil godt kommentere de udtalelser, som er kommet fra de to regeringsordførere.

Hvad angår venstres ordfører, hr. Ellemann-Jensen, er der egentlig ingen grund til at spilde megen tid på de, skal vi kalde dem realistiske og dybsindige banaliteter, som han fremkom med. Jeg noterede mig: »ingen mirakelkur kan løse problemerne«. Nej, det kan den sandelig ikke, det vidste vi godt i forvejen. »Regeringen har vel ikke det klareste flertal, man kunne ønske sig«, det var en anden af hr. Ellemann-Jensens perler. Og så endelig den sidste, jeg noterede mig: »Tiden er ikke til fikse ideer og fantasier«. Ja men hvornår er den det? Ja, det er den måske alligevel af og til, for så gik hr. Ellemann-Jensen over til at drøfte overenskomstsituationen og sagde, at venstre stræber efter at skabe et sådant klima, at arbejdsmarkedets parter selv kan løse overenskomstproblemerne, og jeg tror såmænd, at den socialdemokratiske ordfører sagde noget lignende.

Hvordan er nu den faktiske situation? Den fik vi beskrevet i dagbladet Børsen i går, hvor LOs formand udtalte sig om overenskomstsituationen, og det havde været nok så interessant, om de to regeringspartiordførere var gået ind på, hvordan fagbevægelsens top bedømmer overenskomstsituationen, også på baggrund af det, der er sket.

Thomas Nielsen bliver spurgt: »Bør regeringen blande sig i overenskomstforhandlingerne?« Svar: »Regeringen bør ikke blande sig, men den har allerede blandet sig.«

Spørgsmål: »Mener LO, at der er muligheder for at blive enige med arbejdsgiverne?« Svar: »Nej.«

»Hvad skal man så gøre?« »Det ved jeg ikke.«

»Hvad kunne regeringen gøre for at hjælpe arbejdsmarkedets parter?« »Jeg kan ikke se, hvordan den kunne hjælpe os. Jeg har ingen råd til regeringen.«

Det havde været nok så interessant, om de to ordførere havde taget disse realistiske bedømmelser med ind i deres betragtninger omkring situationen, for det er jo rigtigt, at tiden ikke er til fikse ideer og fantasier, men det er der ikke desto mindre blevet vartet op med her.

Hr. Kjeld Olesen præsterede også en opvartning af fikse ideer og fantasier. Hr. Kjeld Olesen har gennemgået nogle afstemningsmønstre og fundet ud af, at der ikke er noget andet flertal. Jeg har ikke talt om noget andet flertal, jeg har talt om nogle andre flertalsmuligheder i nogle bestemte situationer omkring nogle bestemte lovkomplekser, og så er det egentlig underordnet, hvordan der stemmes til en række andre lovforslag. Det, det drejer sig om her – og det ved hr. Kjeld Olesen aldeles udmærket, det var derfor, han ikke ville sige noget om det – var først og fremmest skattereformen. Hvad skattereformen angik, var det helt klart ved den redegørelse, regeringen lagde frem i forsommeren, at der kunne skabes et flertal, men det blev et flertal uden venstre.

Hvad boligreformen angik, er der mere tvivl, bl. a. fordi det radikale venstre har indtaget den højst ejendommelige holdning, som vi også har fået udtryk for her, og som jeg er sikker på bliver en af de sidste pinde til det radikale venstres ligkiste. Der skal ikke ret mange flere pinde til, det kan jeg forsikre det radikale venstre om. Nogle foretrækker at dø en død i skønhed, men hvis det radikale venstre vil udslutte sig selv på anden måde, må det naturligvis blive deres sag.

Hvad skattereformen angik, var der et klart flertal; hvad boligreformen angik var det mere tvivlsomt, fordi retsforbundet har sine særlige synspunkter og det radikale venstre altså indtager denne ejendommelige holdning, som er kommet til udtryk her, og som hr. Kjeld Olesen har haft nogen fornøjelse af.

Det, debatten drejede sig om, når der er talt om andre flertalsmuligheder, har ikke været en række forslag, der er kommet fra LO, og hvor hr. Kjeld Olesen i øvrigt implicite måtte erkende, at socialistisk folkeparti havde stemt for de allerfleste. Det, det drejede sig om, det var tre store spørgsmål. Det var skattereform, det var boligreform, det var efterløn. Hvad det angik, var der gode muligheder for i folketinget, som det er sammen-